

„Ve Vallecas je nebe“

José Manuel Horcajo je farářem kostela sv. Ramón Nonato ve čtvrti Vallecas, jedné z nejoblíbenějších v Madridě. Je také autorem knih „Překročení mostu“ a „Broušené diamanty“, které vyprávějí příběhy spojené se životem této farnosti. V následujícím rozhovoru uvažuje o kněžství a jak k němu došel.

04.07.2025

Dynamiku života José Manuela Horcaja můžeme odečíst spíše z jeho

pohledu než z jeho pohybů. Na rozdíl od toho, co bychom usoudili na základě četby jeho knih, nespíchá, ale je pozorný. „Všechno v mé farnosti nevychází z něčeho naplánovaného nebo z nějakých mých nápadů, z jakéhosi protokolu, který jsem si vymyslel a který realizuji, ale z Boží vůle pro každý den,“ říká. Proto se farář od svatého Ramóna Nonata nechává vést: „Je to mé přátelství s Ježíšem, které mě vede,“ vysvětluje. Takto chápe kněžství. A takový je i farní život kostela, který se nachází na druhé straně mostu Vallecas.

„Věřím, že Bůh mě o něco žádá“

Ani jeho kněžství nebylo výsledkem nějakého plánu: „Nikdy jsem si nemyslel, že se stanu knězem,“ říká. Pro něj, jeho rodinu i přátele bylo toto povolání překvapením a nevěřili mu, když jim své rozhodnutí nechat se vysvětit oznámil. Reakce jeho

přítelkyně byla jiná: „Teď už chápu, proč jsem měla pocit, že se za tebe musím hodně modlit,“ řekla mu, když se tuto novinu dozvěděla.

Právě během rekolekcí si uvědomoval neklid, že po něm Bůh něco chce. Když to řekl knězi, který vedl duchovní cvičení, říká, že stačilo říci větu „myslím, že po mně Bůh něco chce“, aby okamžitě vycítil, že tento neklid bude povoláním ke kněžství. Z tohoto rozhovoru odcházel velmi nervózní, ale našel klid, když se řídil radou, kterou toho dne dostal: pomodlit se růženec. „Byl to první růženec v mém životě! Modlil jsem se ho neuspořádaně, nevěděl jsem, k čemu ta zrnka jsou. Modlil jsem se, jak nejlépe jsem uměl, a když jsem skončil, zmocnil se mě velký pokoj. Uvědomil jsem si, že mi Panna Maria řekla: Uklidni se, synu, pochází to od Boha a ty jsi v našich rukou!“

Otec José Manuel, který patří ke Kněžské společnosti Svatého Kříže, si váží přátelství a rad ostatních kněží v náročném poslání, které od roku 2009 vykonává ve čtvrti s vysokým podílem přistěhovalců. „V této farnosti musíte lidi motivovat, abyste je povzbudili a dali jim naději,“ říká. Pro něho to především znamená přivádět lidi ke svátostem.

Ve farnosti, která má dveře otevřené od rána do večera, se schází spousta lidí, kteří se připravují na přijetí svátostí: děti, staří lidé, celé rodiny, které přicházejí na katechezi... a za nimi je nemalý počet dobrovolníků. „Vystavuje se Nejsvětější svátost a lidé se přicházejí modlit a dějí se věci.“ To je pro faráře vysvětlením všeho, co se děje.

Zájem lidí neustává, je intenzivní, rozmanitý a různorodý. Ale nemá ve zvyku jednat s nimi neosobně, jako by to byla pouhá formalita, a to je

podle otce José Manuela z velké části zásluha svátosti smíření.: „Když mi někdo vypráví o svých problémech, o svých traumatech, ať už jsou jakkoliv malé, cítím k němu hlubokou Kristovu lásku, zvláštní něhu, která nepochází ze mě,“ vysvětluje. „Kdyby šlo jen o nějaké sdělení, o nějaké papíry nebo setkání, byl by to vposledku jen další případ v řadě.“

O potíže není nouze. Při jedné kampani vedené proti farnosti a proti němu neskrývá, že zažil velkou krizi, kvůli které se ptal po smyslu tolika obětí. „Tehdy jsem si řekl: pomohl jsem lidem a oni mi to takto vracejí. To raději půjdu někam, kde bude klid a nebudu mít problémy.“ Tuto chvíli slabosti překonal, když si uvědomil, že ho Pán zve, aby nesl svůj kříž právě tímto způsobem.

Jistota, že „oni trpí více“, mu pomáhá překonávat každodenní zkoušky a být na sebe náročný. „To oni na mě

kladou nároky,“ říká s přesvědčením,
„každý člověk, který přichází do mé
farnosti, je pro mě tváří, která mě
žádá, abych byl svatý“.

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/ve-
vallecas-je-nebe/](https://opusdei.org/cs-cz/article/ve-vallecas-je-nebe/) (20.03.2026)